

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobce: N. T. N., narozený dne X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2020, č. j. MV-149672-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 7. 2020, č. j. OAM-692-30/DP-2019, a toto rozhodnutí potvrdila. Správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. l) zákona č.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť nejsou splněny podmínky pro jeho vydání

2. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu prvního stupně, neboť žalobce nedoložil v žádosti o prodloužení trvalého pobytu za účelem podnikání aktuální doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to ani na výzvu správního orgánu prvního stupně. Nedoložením dokladu o aktuálních příjmech žalobce neprokázal, že jeho úhrnný měsíční příjem dosahuje alespoň součtu částky životního minima (dle § 1 nařízení vlády č. 61/2020 Sb. činí životní minimum měsíčně 3860 Kč) a prokázaných skutečných odůvodněných nákladů na bydlení (dle předložené smlouvy o poskytování ubytování ze dne 11. 1. 2019 je to částka 3 000 Kč), tedy částky 6 860 Kč. Tímto nebylo prokázáno, že odvolatel splňuje jednu z podmínek pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalovaná se s uvedeným ztotožňuje, neboť správní orgán prvního stupně postupoval správně, když žalobce vyzval k doložení aktuálního dokladu. Žalovaná dodala, že z dodaného platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2017 a z vyúčtování záloh na pojistné důchodové pojištění za rok 2017 nelze vypočítat výši aktuálního příjmu odvolatele za rok 2019. Dle žalované správní orgán prvního stupně rovněž dodatečným způsobem zhodnotilo přiměřenost svého rozhodnutí.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalované zrušil a aby žalované uložil povinnost zaplatit mu náklady řízení.
4. Žalobce v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadou nesprávného právního posouzení, jelikož dle žalobce došlo k nesprávnému postupu žalované.
5. Žalobce namítl, že do žádosti o prodloužení trvalého pobytu za účelem podnikání byly v průběhu řízení doloženy všechny zákonem stanovené náležitosti. Žalovaná, resp. správní orgán prvního stupně, po celou dobu pobytu žalobce na území České republiky vyhodnocovala tyto doklady jako dostačující pro prodloužení dlouhodobého pobytu.
6. Žalobce dále namítl, že správní orgán prvního stupně nerozhodl v zákonné lhůtě, tuto lhůtu několikanásobně překročil.
7. Ačkoliv správní orgány vyvodily pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nutnost splnění všech podmínek dle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, tak zatímco žalobce správní orgán prvního stupně vyzval k doložení novějšího dokladu, tak v případě například dokladu o bezdlužnosti již žalobce nevyzval k předložení aktuálního dokladu, a to i přes to, že původně doložené doklady o bezdlužnosti rovněž nebyly aktuální. Z tohoto postupu žalobce vyvozuje, že správní orgány si počínaly svévolně při hodnocení náležitostí nutných k prodloužení doby

povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dále správní orgán prvního stupně žalobci zamezil možnost doručit požadované náležitosti osobně, a to s odkazem na trvání nouzového stavu.

8. Žalobce také nesouhlasí s tvrzením správních orgánů, že zamítnutí žádosti nebude mít dopad na rodinný a soukromý život žalobce. Žalobce zdůrazňuje, že žije v České republice dvanáct let a za tuto dobu si vytvořil značné osobní i pracovní vazby a mimo Českou republiku pobývá pouze výjimečně, a rovněž mu není známo, že by žalovaný podrobně zkoumal možné dopady do jeho rodinného soukromého života. Žalovaný se dle názoru žalobce pouze omezil na obecné konstatování, a tedy se dostatečně nevypořádal s otázkou dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život.
9. Žalobce uzavírá, že žalovaná měla dostatek podkladů pro kladné vyřízení žádosti, správní orgány dokonce využily možnosti žalobce vyslechnout. Postup správních orgánů má tak žalobce vůči své osobě za šikanózní.

III. Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, odmítá námitky žalobce jako nedůvodné a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Žalovaná ve vyjádření k žalobě upozornila, že nedodržení lhůt pro vyřízení žádosti s sebou nenese žádné právní důsledky a žalobce mohl využít opatření proti nečinnosti. Dále žalovaná uvedla, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je správné, jelikož žalobce nijak nereagoval na výzvu, nepředložil aktuální doklad, a tudíž nedostál zákonným povinností.
12. Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

13. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
14. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.
15. V § 44a odst. 3 zákon o pobytu cizinců stanoví, že „[ž]ádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.“
16. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „[d]obu platnosti víza a dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 38)“.
17. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že „[m]inisterstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2“.

18. Podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců platí, že „[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.“
19. Dále § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovuje, které náležitosti a doklady je cizinec povinen předložit k žádosti o vydání povolení, resp. prodloužení, povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob.
20. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce k žádosti podané dne 9. 1. 2019 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání předložil platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2017 a zúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2017.
21. Výzvou ze dne 2. 4. 2020, č. j. OAM-692-27/DP-2019 byl žalobce vyzván k odstranění vad žádosti, byl vyzván k doložení dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzované osoby odpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Současně bylo žalobci vysvětleno, že jím předložené doklady jsou neaktuální a byl poučen, že v případě nedoložení aktuálních dokladů bude jeho žádost zamítnuta. Jelikož žalobce doklady na výzvu nedoložil, prvostupňový správní orgán vydal dne 22. 7. 2020 rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl, neboť žalobce neprokázal podmínku minimálního úhrnného příjmu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, a proto žádost o prodloužení doby platnosti povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání nesplňuje podmínky pro jeho vydání.
22. Správní orgán prvního stupně dostal své poučovací povinnosti stanovené v § 4 a § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), čímž splnil nároky kladené na správní orgán prvního stupně plynoucí ze zásady koncentrace řízení. Soud zde na okraj doplňuje, že v tomto smyslu prvostupňový správní orgán ve „výzvě k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí“ ze dne 8. 6. 2020, č. j. OAM-692-28/DP-2019, žalobce výslovně upozornil na to, že při rozhodování o žádosti bude vycházet mj. z výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 2. 4. 2020 (to přitom prvostupňový správní orgán zvýraznil tučným písmem a podržením).
23. Řízení o žádosti je řízením návrhovým a není tedy ovládáno zásadou vyšetřovací, bylo proto povinností žalobce předložit doklady prokazující jeho měsíční úhrnný příjem. Jak vyplynulo ze správního spisu, ani na výzvu správního orgánu žalobce aktuální doklad nedoložil, proto neprokázal, že splňuje jednu z podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, tedy podmínku minimálního měsíčního úhrnného příjmu, která vyplývá z § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
24. Ze správního spisu dále vyplynulo, že žalobce aktuální doklad prokazující příjem předložil až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Ačkoliv dle ustálené judikatury (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, všechna zde

uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) tvoří řízení před správním orgánem prvního stupně a odvolacím orgánem jeden celek, existuje zde výjimka dle § 82 odst. 4 správního řádu. Dle věty první tohoto ustanovení platí, že „[k] novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlíží jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.“ Nelze tak přihlížet k dokladům dodaným až po vydání prvostupňového rozhodnutí o zamítnutí žádosti, jelikož zákon o pobytu cizinců jasně stanoví povinnost doložit doklady přímo k podané žádosti (ke koncentraci řízení a nemožnosti předkládat potřebné doklady až dodatečně v řízení odvolání viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 237/2017-26, body [16] a [17], ze dne 21. 1. 2020, č. j. 10 Azs 271/2019-28, body [12] a [13], nebo ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 Azs 399/2018-34, body [20] a [21]). Této skutečnosti si žalobce musel být vědom, jelikož žádost nepodával poprvé, když na území České republiky pobývá od konce roku 2008. K tomu soud dodává, že správní orgán je povinen rozhodovat podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2020, č. j. 1 Azs 513/2019-34 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 10 Azs 262/2016-41), čemuž je s ohledem na shora uvedené třeba v nynějším případě rozumět tak, že se to týká doby rozhodování správního orgánu prvního stupně.

25. Soud opětovně připomíná, že v daném případě se jedná o řízení, které bylo zahájeno k návrhu žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a toto řízení není ovládáno zásadou vyšetřovací, proto bylo na žalobci, aby současně s žádostí předložil doklady nutné pro vyhovění jeho žádosti, a jestliže tak neučinil, správní orgány nepochybily, jestliže pouze z těch podkladů, které měly k dispozici při rozhodování, vycházely.
26. Z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu vyplývá, že postup, kdy jsou správním orgánem prvního stupně vyžadovány aktuální doklady je neměnný a uplatňuje se vůči všem žadatelům (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2020, č. j. 1 Azs 513/2019-34, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 1 Azs 511/2019-38). Nelze tedy správním orgánům vytýkat jakoukoli obecnou nekorektnost ve vztahu k žalobci, jež by mohla alespoň nepřímou atakovat jeho subjektivní veřejná práva.
27. Námitka žalobce týkající se nesprávného právního posouzení a nesprávného či šikanózního postupu žalované je proto nedůvodná.
28. Dále žalobce namítá, že správní orgán nerozhodl v zákonné lhůtě. K tomu soud konstatuje, že překročení zákonných lhůt k vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě způsobit nezákonnost správního rozhodnutí. Jako obranu proti takovému postupu mohl žalobce využít institutu opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, případně i žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s. Žádnou z možností však žalobce nevyužil. Opatření proti nečinnosti představují standardní zákonem předpokládaný postup, který má svůj účel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33). K tomu soud doplňuje, k výslovné žalobcově námitce, že na věci nic nemění ani to, že obsah správního spisu v době vedení prvostupňového řízení jasně nedokládá tvrzení prvostupňového orgánu, obsažené v jeho

rozhodnutí, že délka řízení byla dána i tím, že prvostupňový orgán „považoval za nutné prověřit, zda se účastník řízení nedopustil výkonu nelegální práce“, což se „provedeným šetřením neprokázalo“ (viz s. 4 prvostupňového rozhodnutí)

29. Pokud žalobce namítá, že i další jím doložené doklady k žádosti byly neaktuální a správní orgán prvního stupně ho nevyzval k doložení aktuální verze, pak pouze sám upozorňuje na fakt, že nesplňoval i další zákonné podmínky pro vyhovění žádosti. Ačkoliv je soud toho názoru, že správní orgán prvního stupně měl žalobce vyzvat k dodání i dalších aktuálních dokladů, konkrétně potvrzení o bezdlužnosti, nic to nemění na výsledku řízení. Soud je, po zvážení celkového postupu řízení o žádosti, toho názoru, že šlo spíše o nepozornost správního orgánu, než o svévoli ze strany správního orgánu prvního stupně. Ani žalované nelze vytýkat, že se absencí výzvy k doložení aktuální bezdlužnosti nezabývala, když tuto skutečnost žalobce v odvolání nenamítal (podal toliko blanketní odvolání; pokud jde o doplnění blanketního odvolání ze dne 1. 11. 2020, uvádí soud, že zde žalobce pouze upozornil na délku řízení před správním orgánem prvního stupně, a že tento orgán měl na počátku řízení k dispozici všechny doklady tak, aby mohl o věci rozhodnout – dále žalobce, v rozporu s koncentrační zásadou, jak je uvedeno výše, doložil mj. platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019) a na výsledek řízení, jak bylo již řečeno, by tato skutečnost neměla vliv. Proto má soud námitku chybějící výzvy k doložení aktuální bezdlužnosti za nedůvodnou.
30. Poslední námitka žalobce spočívá v tom, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s otázkou dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce.
31. K zásahu do soukromého a rodinného žalobce v důsledku rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání se správní orgán prvního stupně vyjádřil na stranách 4 a 5 svého rozhodnutí. Uvedl, že žalobce pobývá v České republice od roku 2008, nemá na území České republiky žádného rodinné příslušníka, dle údajů v uvedených v žádosti (i při provedeném výsledku) žijí jeho manželka a dvě děti ve Vietnamu. Rodinné vazby má tedy žalobce spíše ve Vietnamu, proto rozhodnutí nebude mít dopad na rodinný život žalobce. Dále správní orgán uvedl, že z cestovního dokladu je patrné, že zemi původu pravidelně navštěvuje, vazby v zemi původu tak zpřetrhány nebyly. Žalobce rovněž nevlastní žádnou nemovitost v České republice. Žalobce je v produktivním věku, v případě návratu do Vietnamu není jeho věk omezujícím kritériem pro výdělečnou činnost.
32. Správní orgány tedy dostaly své povinnosti zabývat se přiměřeností rozhodnutí, zejména dopadem na rodinný a soukromý život. Pokud žalobce namítá, že tyto dopady zkoumaly správní orgány nedostatečně, pak soud připomíná, že se jednalo o řízení zahájené na žádost žalobce, a proto břemeno tvrzení a důkazní spočívá primárně na žadateli, nikoli na správním orgánu. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019-25, konstatoval, že „[i] v případě, kdy jsou správní orgány povinny přistoupit k posouzení přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele ex offio, tedy obecně platí, jak uváděla též stěžovatelka, že „nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem

tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně aby o tom nabídl důkazy' (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017 - 38). Je tedy primárně na žadateli, aby správnímu orgánu sdělil veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého života, neboť je to právě žadatel, jemuž jsou tyto skutečnosti známy především (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015 - 35).“ Žalobce sám nenabídl žádné důkazy, které by prokazovaly nepřiměřenost zásahu do jeho do soukromého a rodinného života.(neučinil tak ani v odvolacím řízení, ani v řízení před soudem). Přitom samotná délka pobytu na území nemůže sama o sobě o nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života svědčit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 1 Azs 511/2019-38, bod [31], kde se Nejvyšší správní soud zabýval případem žalobkyně, která obdobně jako nyní žalobce pobývala ke dni rozhodnutí správních orgánů na území České republiky 12 let).

33. Pro úplnost soud dodává, že s ohledem na povahu případu a žalobcovu argumentaci o věci rozhodl přednostně ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s., což ostatně jako možnost avizoval již v usnesení ze dne 2. 3. 2021, č. j. 29 A 11/2021-23, jímž zamítl žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.

V. Závěr a náklady řízení

34. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. května 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu